

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest, jak odpůrci namítli, nepřipustný. Po jeho zpět-
vzetí do části napadeného usnesení týkající se určení odškodného za
nájemné ze zabraných místností (§ 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís.
189 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n.)
směřuje dovolací rekurs již jenom proti výroku napadeného usnesení
o útratách. Pro řízení ohledně odškodnění ve smyslu § 7 uvedeného zá-
kona čís. 189/19 platí podle § 24 zákona o vyvlastnění ze dne 18. února
1878, čís. 30 ř. zák., jehož §§ 22 a násl. jest v dotyčném řízení použití,
zásady řízení nesporného. V § 44 zákona čís. 30/1878 jest sice zvláštní
ustanovení ohledně povinností o náhradě útrat, ale jinak, najmě ohledně
opravných prostředků, proti výroku o útratách zákon ze dne 18. února
1878, čís. 30 ř. zák. nemá zvláštního ustanovení, pročez platí předpis
§ 14 nesp. pat. ve znění cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.
Podle tohoto ustanovení jest pak rekurs do rozhodnutí druhé stolice
o útratách nepřipustný a byl-li podán, jest jej odmítnouti. Bylo se proto
o dovolacím rekursu usnísti, jak se stalo. Výrok o nákladech vyjádření
odpůrců opírá se o § 44 shora uvedeného zákona č. 30/1878.

Čís. 6997.

**Bylo-li zboží úhrnně objednané podle ujednání fakturováno a zaslá-
náno po částech, šlo o jedinou trhovou smlouvu s různými dodacími ter-
míny. Byl-li kupitel v prodlení s placením předchozích účtů, byl prodatel
oprávněn zadržeti další zásilky zboží až do zaplacení dřívějších faktur.
Lhostejno, že prodatel použil též zadržovacího práva podle druhého od-
stavce šu 1052 obč. zák., shledav při vymáhání splatných faktur spo-
rem a exekucí, že majetkové poměry kupitelovy se zhoršily tak pod-
statně, že nemůže ani drobné účty včas vyrovnati a že jest tím ohroženo
i zaplacení jeho dalších účtů. Jmenovitě nebyl prodatel povinen k dal-
ším zásilkám, odepřel-li kupitel přijati předchozí zásilku.**

(Rozh. ze dne 20. dubna 1927, Rv I 1626/26.)

Ve sporu o zaplacení kupní ceny za objednané zboží namítl žalovaný
najmě, že mu žalobce dosud zboží nedodal. Žalobě bylo vyhověno
s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nižší soudy doličily správně z objednávky, že zboží, úhrnně objed-
nané, bylo podle ujednání fakturováno a zasláno žalovanému po čá-
stech, šlo tedy o jedinou smlouvu trhovou s různými dodacími termíny
a sám žalovaný ještě v dovolání zdůrazňuje, že zboží mělo se dodávati
postupně vždy po zaplacení dřívějších, splatných faktur. Podle zjištění
nižších soudů byl žalovaný v prodlení s placením tří předcházejících

účtů ze dne 2. března, 23. dubna a 26. května 1925, v úhrnné ceně zboží 2.796 Kč 30 h, které byly splatny za 45 dní od následujícího 15. nebo posledního dne (ultimo) měsíce po vydání faktury a žalující firma musela rozsudek ze dne 26. října 1925 ve zbytkové částce 1.796 Kč 30 h dobývatí exekučně a teprve dne 14. prosince 1925 zaplatil žalovaný tento zbytek zmíněných již tří účtů, z nichž poslední byl podle smlouvy splatný již 15. července 1925. Žalující firma byla za tohoto stavu oprávněna již podle smlouvy, by zadržela další zásilky zboží až do zaplacení předcházejících faktur, když žalovaný octl se v prodlení s placením dřívějších účtů, a nesejde na tom, že žalující firma použila též zadržovacího práva podle druhého odstavce §u 1052 obč. zák., když při vymáhání splatných faktur sporem a exekucí seznała, že se majetkové poměry žalovaného zhoršily tak podstatně, že nemůže ani menší účty včas vyrovnati a že tím jest ohroženo i zaplacení jejích dalších účtů (§ 1052 druhá věta obč. zák.). Žalovaný ve sporu ani nenamítal, že již v době ujednání smlouvy byl ve špatných hospodářských poměrech a že žalující firmě musily býti známy. Dovolání mylně doličuje, že žalobkyně měla žalovanému zaslati zadržené zboží, jakmile 14. prosince 1925 zaplatil exekučně dobývaný zbytek starého dluhu a že žalující firma nemůže na něm požadovati zaplacení, když sama smluvnímu závazku nedostála. V době placení, dne 14. prosince 1925 byly již zase splatny pozdější faktury ze dne 23. září, 1. října a 6. října 1925, znějící celkem na 2.445 Kč 91 h, jež platem tímto uhrazeny nebyly. Žalobkyně tím, že trvala na plnění smlouvy žalovaným, žádajíc zaplacení dřívějších již splatných faktur, uplatnila jedno ze svých práv, čl. 354 obch. zák., jí přiznaných proti kupiteli, jsoucím s placením v prodlení, a dovolání mylně doličuje, že žalobkyně vymáhá na žalovaném plnění předem, jež prý nebylo vymíněno. Ostatně nelze ani přehlédnouti zjištěnou okolnost, že žalující firma zboží na účet ze dne 21. října 1925 žalovanému zaslala, že však tento je odepřel přijati a balík jí vrátil, čímž dal zřetelně na jevo, že objednané zboží nechce přijmouti ani zaplatiti, a prvý soud správně doličil, že za těchto okolností nebylo by spravedливо na žalobkyni žádati, by opětnými zásilkami zboží vydávala se v nebezpečí značných útrat dopravy.

Čís. 6998.

Porušení předpisu §u 405 c. ř. s. nespadá pod dovolací důvod čís. 3, nýbrž čís. 4 §u 503 c. ř. s. Předpis §u 405 c. ř. s. nepřekáží tomu, by soud nepřizpůsobil žalobní žádost zákonu (k žalobě podle §u 36 ex. ř. neuznal na nepřípustnost povolené exekuce, ač žalobní žádost zněla, by povolení exekuce bylo uznáno neplatným).

Exekuce vyklizením záležitosti v jediném úkonu (vyklizení). Usnesení obce, že nájemníkům v obecním domě má býti dána výpověď, vyklizení však že jest provéstí až po pravomoci zamýšleného prodeje domu, jest zřeknutím se vedení exekuce po onu dobu. Nebyl-li v době návrhu na povolení exekuce vyklizením ještě prodej domu právoplatný, jest exekuce vyklizením nepřípustnou.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1927, Rv I 192/27.)